

V/dalis

N-18

NOROKO RŪMŲ TRILOGIJA

PASLAPTIS

TOP 10 skaitomiausia autorė Lietuvoje kviečia į naują jaudinantį nuotykį, kuriame karščiausios fantazijos neturi jokių ribų...

AGNĖ BAUSIENĖ

AGNĖ BAUSIENĖ

1/2 dalis

NOROKO RŪMŲ TRILOGIJA

PASLAPTIS

Romanas

Elara

– Elara, jau pasiruošei?! – kitame kambaryje sušuko motina.

– Taip, beveik, – baigiau pinti plaukus ir dar kartą pasitaisiau brangią suknelę.

Nebuvau pratusi vilkėti tokių drabužių. Taip pat nebuvau pratusi būti švari. Dažniausiai dėvėdavau kelnes ir palaidinę arba paprastą lininę suknelę, nors ši jau visai nudrengta ir dėmėta, nebeišsiplauna, kad ir kaip trintum. Mano plaukai nuolat būdavo susitaršę ir dienai bėgant nesivargindavau jų pinti iš naujo.

– Atrodai... – įėjusi į kambarį motina pritrūko žodžių.

– Nepanaši į save, žinau.

– Nuostabiai, – pabaigė savo sakinį ji. Motina ne dažnai mane pagirdavo, bet žinojau, kad linki tik gero. – Net neabejoju, jog puikiai ten pritapsi, – susigraudino.

– Juk žinai, kad karaliaus gimtadienyje aš nedalyvausiu.

Šiandien, kaip ir kiekvienais metais, pilyje vyko didžiulė puota – karaliaus gimtadienio šventė. Tai vienintelė diena, kai galima patekti į pilį ar apskritai išvysti kilmingąją šeimą. Keista, bet jie buvo labai užsidarę ir retai matomi, todėl kaimiečiai prisigalvodavo įvairiausių istorijų: neva pilyje yra magijos ir ten pakliuvus gali prastai baigtis. Kitos merginos kalbėdavo, kad princas turi įvairiausių gebėjimų, net lovoje. Apie tai kalbėdamos jaunos merginos kikendavo, o jų skruostai išrausdavo. Kalbos apie princą būdavo didžiausia kaimo švenčių tema.

– Aš tavęs pasiilgsiu, – staiga pasakė motina ir priėjusi stipriai mane apkabino.

Per nuolatinius darbus, kurių kiekvieną dieną, regis, vis daugėjo, nelikdavo laiko tokioms subtilybėms. Mane retai apkabindavo, nes paprasčiausiai nebuvo kada. Kartais galvą užplūsdavo slogios mintys – galbūt tėvai manęs nemyli, bet jas greitai nugindavo visi geri prisiminimai apie tėvą ir motiną. Žinojau, kad jie mane myli. Tiesiog tai parodyti būdavo sunku. Man taip pat.

– Ir aš tavęs pasiilgsiu, – gumulas gerklėje vis didėjo, jaučiau, kad tuoj pravirksiu.

Nenorėjau išvykti. Bijojau šios dienos pastaruosius metus, bet nieko negalėjau pakeisti. Man jau dvidešimt

penkeri ir privalėjau vykti į rūmus. Tokie Noroko įstatymai. Kasmet per karaliaus gimtadienį į pilį gyventi ir dirbti privalėdavo atvykti reikiamo amžiaus sulaukę žmonės. Tiesa, iš šeimos reikėdavo išsiųsti tik du vaikus, jei šeima gausi, ir vieną, jei ne. Mūsiškė buvo gausi, tad šiemet keliauti turėjau aš. Pernai išvyko mano vyresnysis brolis Inaras, kurio nuo to laiko nebemačiau. Tikriausiai jį priėmė į kariuomenę. Įdomu, kur mane paskirs. Baisiai nenorėjau į virtuvę, nes nemokėjau gaminti, bet nebuvau tikra, ar norėčiau tapti kambarine ir patarnauti kokiai pilies damai. Vienaip ar kitaip – šiandien mano gyvenimas pasikeis ir aš dar nebuvau tam pasiruošusi.

Tėvas mane išlydėjo iki trobos durų. Mačiau jo akyse besitelkiančias ašaras, bet jis laikėsi vyriškai. Jį verkiantį mačiau tik vieną kartą, kai prieš daugelį metų mirė jo mama, mano močiutė. Dar iki šiol prisimenu jo skruostais riedančias ašaras. Nepajėgčiau iškęsti skausmo, jei pamatyčiau jį verkiantį. Motina nuo pat ryto graudinosi ir dabar stovėjo prie vartelių braukdama vis drėkstančius skruostus, sesuo Tena ir jauniausias brolis Jodis taip pat stovėjo prie tėvo. Svarsčiau, ar matau juos paskutinį kartą, ir tokios mintys kaip reikiant apkarti-
no mano ir taip slogią nuotaiką.

Paskutinį kartą pažiūrėjau į trobelę, kurioje gyvenau dvidešimt penkerius metus, į jos apkerpėjusį stogą, langą, įskilusį jau gal dešimt metų, ir į medines duris, kreivas ir išsikraipiusias nuo didelio šalčio žiemą ir nepakeliamo karščio vasarą. Tėvas vis žadėjo jas pakeisti, kaip ir visa kita, ką reikėjo pataisyti, bet prie to taip ir nepriėjo. Kasdieniai darbai vijo vienas kitą, svarbiau buvo pasiruošti maisto žiemai nei pataisyti išklypusias duris.

Karieta jau laukė. Ji nebuvo puošni, labiau priminė paprastą vežimą nei tikrą karietą, kurios nebuvo net mačiusi, ką jau kalbėti apie važiavimą. Didelis vežimas su stogeliu. Jame buvo prikrauta įvairių daržovių ir salotų, kurias augindavom anksti pavasarį. Vaisių nebuvo, nes jų sezonas dar neprasidėjęs.

Atsisėdau vežimo gale ir tabalavau kojomis, kai išriedėjome iš mūsų kiemo – taip puikiai pažįstamos vietos.

Mano šeima mojavo man iki pat paskutinio posūkio, kol dar buvo galima juos matyti. Vežimui galiausiai pasukus už tankių medžių, nuleidau ranką ir nusišluosčiau nejučia sudrėkusius skruostus. Man buvo skaudu.

Kelias iki pilies tolimas, siauras ir duobėtas. Ne kartą vos neiškritau iš vežimo ir neįvirtau į šalia kelio telkšančias balas. Jau įsivaizdavau, kaip būčiau atrodžiusi, jei savo nuostabiai gražią suknelę būčiau „papuošusi“ purvo ir žvyro raštais. Tikriausiai net rūmų tarnaitės būtų užsijuokusios.

Abipus kelio augo dideli beržai, kurių šakos glostė pakelės balas, o už jų matėsi gėlėtos pievos, stebinančios spalvų įvairove. Dar toliau, horizonte, plytėjo smailūs kalnai ir, slėpdamiesi vienas už kito, kilo vis aukštyr ir aukštyr, kol kai kurių viršūnės pranyko debesyse. Šiuo keliu niekada nesu nuvažiavusi taip toli. Dažniausiai juo eidavau iki vieno ar kito ūkininko, kartais iki turgaus, bet niekada taip toli.

Nuobodžią ir ilgą kelionę praskaidrino tolumoje ryškėjanti pilis. Iš pradžių ji atrodė maža, kur kas mažesnė už mūsų trobelę, bet kuo labiau artėjome, tuo labiau ji augo, kol galiausiai mačiau kiekvieną jos langą ir bokštą ir jos didybei nebuvo galo.

Didinga, ant kalno stovinti pilis atrodė kaip iš pasakojimų traukta vieta. Negalėjau patikėti, kad matau ją iš taip arti. Tamsiai žali bokštų stogai siekė debesis ir badė dangų, o arkos tokios didžiulės, kad pasijutau itin

maža. Visur skraidė paukščiai, o stiprus vėjas plazdeno žalias vėliavas bokštų viršūnėse. Negalėjau patikėti, kad tokį didžiulį namą pastatė žmonės. Vien pilis užėmė didesnę plotą nei visas mano kaimas.

Prie pilies vartų būriavosi žmonės. Visi buvo pasipuošę ir aš staiga pasijutau tokia pažeidžiama, tarsi būčiau nuoga. Mano suknelė prabangi, bet tikrai ne tokia įspūdinga kaip čia susirinkusių moterų. Vienų suknelės išpuoštos plunksnomis, kitų – auksu, kurio nebuvau mačiusi, tik girdėjusi iš motinos pasakojimų, trečių – žerintiais brangakmeniais. Merginų šukuosenos nepriekaištingai sušukuotos, o veidai ištepti makiažu. Aš savąjį pasidailinau tik akių šešėliais, kuriuos motina jau daug metų gaminosi pati. Anksčiau, kai laikai buvo kitokie, motina juos pirkdavo iš pirklio, atkeliaujančio į kaimą. Pamenu, kaip džiūgaudavo gavusi mėlynų ar rudų dažų ir visą savaitę jais dažydavosi, kol atsidžiaugdavo, o vėliau pradėdavo taupyti. Tačiau kai laikai tapo sunkesni, motina išmoko pati gamintis veido dažus iš laukuose augančių gėlių ar kai kurių daržovių nuoviro. Būtent tais namų gamybos dažais aš ir buvau pasidaziusi. Vis galvojau, iš kokios daržovės pagaminti dažai dabar puošia mano akių vokus. Burokėlio? O gal svogūno?

Vežikas atvežė mane iki ilgo tilto galo, vedančio prie pilies vartų, ir apsisukęs nuvažiavo atgal, nespėjęs pratar ti man nė žodžio. Motina jam buvo sumokėjusi už mano kelionę, tad nebuvo reikalo šnekučiuotis. Džiaugiausi, kad jis laikėsi žodžio ir mane atgabeno ten, kur ir buvo tartasi. Ne kartą girdėjau pasakojimų apie nesąžiningus pirklius. Jau įsivaizdavau, kaip savo ilgą, žemę siekiančią suknelę klampoju balotu keliu.

Apsidairiau aplinkui ir pajutau didžiulį norą apsisukti ir bėgti paskui vežimą, kad tik mane parvežtų atgal namo. Žinojau, kad taip negalima – nusižengčiau įstatymams, taip pat ir bausmę gaučiau – nežinia, ką tektų iškentėti. Tad sukaupusi visą drąsą patraukiau akmenimis išklotu tiltu pilies link.

Akmenys buvo dideli ir nelygūs. Ne kartą nikstelėjau koją. Gera, kad stipriau nesusižalojau.

Minia besispraudžiančių prie vartų ir norinčių kuo greičiau pakliūti į pilį žmonių skleidė didžiulį šurmulį. Virš galvų tvenkėsi tamsūs debesys ir pati jau norėjau lįsti po stogu. Tarp tokios gausybės žmonių pasijutau lyg būčiau atvažiavusi į turgų, nors kartais ir ten būdavo tyliau.

Vis nesupratau, kodėl niekas neįleidžia į vidų: jų – švęsti, o manęs – dirbti. Priekyje manęs dvi moterys taip pat nerimavo:

– Kaip manai, ar šiandien jis išsirinks? – paklausė mergina su didžiule skrybėle ant galvos. Jos plaukai buvo įmantriai supinti ir paslėpti po didžiule kepure. Svarsčiau, ar galėčiau po ja pasislėpti, jei lietus užkluptų anksčiau, nei pranašauja dangus.

– Turi išsirinkti. Juk ne veltui keliavau tokį kelią, – atsakė šalia stovinti moteris. Nenučiuokiau, apie ką jos kalba. Kas ką turi išsirinkti?

Supratusi, kad greitai vidun nepateksiu, atsitraukiau ir atsirėmiau į tilto turėklą. Stebėti visus stovint šiek tiek atokiau buvo ne tik įdomu, bet ir tikra palaima. Mano galva galėjo šiek tiek prasivėdinti.

Pilis iš tiesų atrodė didingai. Mama pasakojo man apie ją, nes kadaise čia yra buvusi, bet įsivaizdavau ją dešimt kartų mažesnę. Vien vartai buvo didesni už mūsų kaimo bažnytelę, suręstą iš jaunų pušų rąstų, kurioje jau ilgą laiką nesilankiau. Niekas joje nesilankė. Ten vykdavo tik kaimo vestuvės, o jų pastaraisiais metais buvo labai mažai. Pamenu, kai būdama jaunesnė svajodavau apie vestuves. Atrodė, kad visas mano gyvenimas vien tik ir sukosi apie tai, kaip susirasiu vyrą ir pradėsiu kurti savo šeimą. Kaip statysime savo namus ir auginsime vaikus. Bet laikui bėgant pamačiau, koks

gyvenimas kaime yra iš tikrųjų. Mūsų kaimas buvo mažas, o kitas – labai toli, tad naujų veidų pamatydavome retai. O tai reiškė, kad jaunikio turėsiu ieškoti aplinkiniuose namuose. Nieko gero tai nežadėjo. Mano kaime laisvų, tinkamų vyrų nebuvo. Jaunesnio nenorėjau, o vyresni jau turėjo savo antrąsias puses. Geriausia, ko galėjau tikėtis, tai išvaizdaus pirklio, bet tokių pas mus neatkeliavdavo. Visi būdavo tinkantys man į tėvus. Tad laikui bėgant pamiršau šią kadaise mane užvaldžiusią svajonę. Nors giliai viduje tikėjausi, kad vis vien kada nors išsipildys.

Jau pradėjusį įkyrėti triukšmą nutraukė šaižus trimas. Kilstelėjusi galvą vartuose pamačiau ištaigingai pasipuošusį vyrą, o už jo dar kelis šarvuotus milžinus. Jie buvo už mane aukštesni visa galva, o gal net ir dviem.

– Tos, kurios yra jaunesnės nei trisdešimties, ateikite pas mane! – sušuko.

Kelios merginos prasibrovė į priekį. Jų aukštos skrybėlės skrodė žmonių minią, iš toli galėjai matyti, kur jos eina. Pasekiau joms iš paskos. Tikriausiai dabar tas metas, kai mus, būsimas darbininkes, atskirs nuo aukštuomenės ir nuves į būsimas darbo vietas. Jaučiausi kiek geriau, kad nebuvo pernelyg išsipusčiusi.

– Paskui mane, – pasakė vyras ir, mums įėjus pro didžiulius vartus, juos užvėrė. Jis įdėmiai nužvelgė kiekvieną merginą ir kiek ilgiau užtruko gręždamas mane žvilgsniu. Galbūt buvau per prastai apsirengusi net ir tarnaitės darbui? – Tikriausiai tiksi, – sumurmėjo panosėje ir mostelėjo mums sekti iš paskos. Kiek susigėdusi padariau kaip liepta.

Aš ir dar septynios merginos nusekėme iš paskos dairydamosi aplinkui. Buvo šiek tiek keista, nes visos jos itin pasipuošusios. Galbūt jų suknelėms buvo išleistos kelerių metų santaupos, kad tik merginos atrodytų gražiai ir nepriekaištingai. O galbūt nuo šios prievolės neapsaugo net kilmingas titulas, todėl čia susirinko ir didikų dukros?

Mus vedė pro didžiulį koridorių su smailiomis arkomis abiejuose šonuose, pro kurias matėsi milžiniškas pilies kiemas ir sodas. Plytelėmis grįstas koridorius kur kas draugiškesnis kojoms nei tiltas ir eiti buvo nepalyginamai lengviau. Nors ir buvo diena, ant žemės sustatyti pleškantys deglai ir ant sienų sukabintos žvakės jaučiau apšvietė koridorių. Mačiau netgi kelis paveikslus ir išsiuvinėtas drobes, jų kiekvienas dygsnis buvo tobulas.

Kuo toliau koridoriumiėjome, tuo labiau traukėsi baimė, liko tik susižavėjimas ir nuostaba. Gal čia bus ne taip ir blogai? Daug geriau nei kaime, kuriame artėjo pats darbymetis ir kiekviena diena buvo tarsi kova už išlikimą. Norėjau apsimesti, kad esame bent nors kiek pasiturintys, bet beveik sulūžusi lova ir audros kiaurai pučiama trobelė bylojo ką kita. Čia bent jau turėsiu tvirtą stogą virš galvos. Taip save įtikinėjau.

Merginos kalbėjosi ir šnabždėjosi tarpusavyje lyg būtų geriausios draugės nuo mažens, o aš jaučiausi kaip prašalaitė, taip ir neįstengusi susirasti nė vienos draugės. Norėjau pakalbinti tas dvi merginas, kurių pokalbį nugirdau kiek anksčiau, bet jos jau buvo susibičiuliavusios su kitomis irėjo priekyje manęs. Nenorėjau pasirodyti beviltiška, tad tylėjau ir dairiausi.

– Kur traukiat, merginos? – paklausė po arka sėdintis vyras. Jo balsas buvo žemas ir intriguojantis. Vėdas apsuptas tamsos ir keistai mįslingas. Merginos, vos tik jį išvydusios, pradėjo šnabždėti tarpusavyje.

– Pas karalių, kur daugiau, – atsakė mūsų vedlys nė kiek nesulėtinęs žingsnio.

– Galėčiau keletą priglausti, – šyptelėjo puse lūpų, palinkęs į priekį. – Kad ir šitą, – jis kilstelėjo smakrą mano pusėn ir aš mikliai nusisukau.

– Gal geriau eik į menę, tėvas vėl pyks, – pasakė vedlys ir mostelėjo mums, kad neatsiliktume, nes kelios merginos jau spėjo kažkur nuklįsti.

Svarsčiau, apie ką jos šnabždasi. Galvoje prabėgo kaimo merginų paskalos apie rūmuose gyvenančius vyrus, prinčą. Jos greičiausiai mirtų iš pavydo, jei žinotų, kad sutikau kilmingą vaikina. Tamsiaplaukis vyras liko sėdėti po arka, pasirėmęs ant turėklo ir nežymiai palinkęs į priekį. Atsigrėžiau žengdama pro dar vienas duris, o jis žiūrėjo tiesiai mano pusėn. Nugara nubėgo šiurpas. Nusisukusi įžengiau į didžiulį kambarį.

Kambarys buvo labai erdvus, papuoštas tamsiai žaliomis, grindis siekiančiomis sunkiomis užuolaidomis ir aukštai sukabintomis vėliavomis, sienos išraižytos visokiais raštais ir nukabinėtos įvairiais meno dirbiniais. Kambario viduriu iki pat kitų durų driekėsi tamsiai žalias kilimas su aukso spalvos kraštais. Svarsčiau, ar tos durys šiandien pagaliau baigsis.

Netrukus sunkios durys atsivėrė ir pro jas įžengė vyras. Aukštas, šviesių plaukų, gerokai pražilęs. Akys didelės ir rūsčios, barzda dengė pusę veido. Jo sunkus apsiaustas puikiai derėjo prie kambario spalvų, o karūna tokia didelė, kad negalėjai apsirikti, kas jis toks.

Šalia jo žengė rimta, neapsakomo grožio moteris. Kiek žemesnė už jį, tamsių, beveik juodų plaukų. Akys didelės, bet tyrinėjančios ir nepatiklios. Jos suknelė iš tokių pat spalvų ir audinių kaip ir karaliaus drabužiai. Visos merginos nusilenkė, priklaupdamos viena koja, ir aš pasekiau iš paskos. Pirmą kartą dariau tokį judesį, tad neabejojau, kad tai atrodė juokingai.

– Tik tiek? – karalius paklausė žemu, garsiu balsu.

– Manau, princas tikrai išsirinks, – pasakė mus atvedęs vyras. Nesupratau, kodėl jis taip drąsiai kalba su karaliumi. Ir ką reiškia „princas išsirinks“? Ar reikės jam patarnauti? Ne, ne, ne, jei reikės patarnauti, tuomet noriu būti moters kambarinė. Tikrai nenorėjau matyti jo nuogo kūno ar įvairiausių ištvirtavimų jo kambaryje.

– Ar jos jau čia? – pro duris įėjo aukštas, žavus, baltaplaukis, plačiapetis vyras. Nedaug vyresnis už mane. Jis nebuvo apsirengęs taip puošniai kaip karalius su karaliene. Dėvėjo odines kelnės ir baltą palaidinę, kuri prie kaklo buvo atrišta ir atidengė dalį krūtinės. Jis atrodė susirūpinęs, o gal net piktas – jam ant kaktos buvo iššokusi gysla.

– Aidanai, sūnau, – karaliaus balsas šiek tiek suminkštėjo. Bet jauno vyro veido tai nesusvelnino.

– Čia princas, – tyliai suspigo šalia manęs stovinti mergina ir pradėjo trypčioti vietoje, lyg ką tik būtų gavusi naujus prabangius batelius.

– Tiesiog greičiau užbaikim visa tai, – princas atsisotojo prieš merginas ir pradėjo lėtai žingsniuoti nuo vienos prie kitos, kiekvieną įvertindamas nuo galvos iki kojų. Tikriausiai labai svarbu, kokios išvaizdos mergina klos lovą ir užkurs židinį.

Visos merginos išsitiesė kaip arfos stygos, šypsojosi ir kikeno. Atrodė, kad aš viena nenoriu čia būti ir suprantu, koks gyvenimas nuo šiol manęs laukia.

Tyliame kambaryje sugirgždėjo sunkios durys ir pro jas įėjo anksčiau matytas tamsiaplaukis. Jam ant veido lengvai krito kelios tamsių plaukų sruogos. Ir dabar, šviesoje, virš antakio ir po akimi matėsi randas, panašus į strėlės smaigalį. Vyras iš lėto praėjo pro mus ir vėl akimirką žvilgtelėjo į mane. Kūnu nubėgo šiurpas – kaip ir aną kartą.

Galiausiai, apžiūrėjęs visas merginas, princas priėjo prie manęs. Jo mėlynos akys buvo gilios, beveik blizgančios. Dar nebuvau mačiusi tokių ryškių akių. Jis žengė žingsnį arčiau, o mano širdis pradėjo daužytis taip smarkiai, jog, galvojau, iššoks iš krūtinės. Jis iš

Skaitykite likusius
238 iš 256 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Pasinerkite į nežabotos fantazijos, kilnių
jausmų, jaudinančių nuotykių, subtilios romantikos ir
karštos erotikos pasaulį!

Kilmingieji Noroko karalystės pilies gyventojai turi nepaprastų
galių – kiekvienas kitokių. Jas jie įgauna išgėrę vandens iš
šulinio, kuris tampa magišku kartą per dvidešimt metų,
mėnulio užtemimo metu.

Paprasta kaimo mergina Elara, sulaukusi tinkamo amžiaus, siunčiama dirbti
į Noroko karalystės pilį, kaip ir kiti tokio amžiaus žmonės. Tačiau užuot
tapusi virėja ar kambarine netikėtai tampa Noroko princo Aidano nuotaka.

Prieš tapdama princo žmona, Elara taip pat turi išgerti stebuklingojo
vandens. Sekantis mėnulio užtemimas bus po trijų mėnesių. Laiko nedaug,
reikia ne tik pasiruošti kelionei, bet ir daug ko išmokti – paprastai kaimo
merginai staiga tapti princese nelengva. O čia dar ir taip sudėtingą gyvenimą
nuolat kartina buvusi Aidano mylimoji, ramybės neduoda ir jo jaunesnysis
brolis Deimonas, kuris paslapčia siunčia Elarai nuostabius erotinius sapnus,
keldamas neapsakomą sumaištį jos kūne ir sieloje.

Priartėjus lemtingai kelionei prie magiškojo šulinio, situacija komplikuojasi
dar labiau – karalystę užpuola priešiška Valenų šeima...

Ar pavyks Elarai ir Aidanui, nepaisant jokių kliūčių nusigauti
prie šulinio ir išgerti stebuklingo vandens?

Ar meilė tai pačiai moteriai neišardys brolių vienybės?

O gal Elaros širdis priklauso jiems abiem?

**JUMS TAIP PAT
PATIKS**

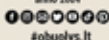

MAGIŠKA, KUPINA ADRENALINO IR EROTIKOS MEILĖS ISTORIJA

*Jeigu mėgstate fantasy ir meilės romanus, žavėtės romantika ir
nuotykiams, privalote perskaityti romaną „Paslaptis“.*

OBUOLYS
nuo 2004

www.obuolys.lt

ISBN 978-609-484-61-6

9 786094 8463

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir literatūros nemokamai

KITI FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Viršelio nuotrauka: © A. Štutienė
Šalutinė žmogaus vaizdo nuotrauka